

[Aksel Larsen.]

noget, som sorterer langt mere under statsministeren end under finansministeren, selvom forslaget rent formelt har adresse til ham — i en tale i Roerslev på Nordfyn inde på det samme spørgsmål, og så stillede han følgende spørgsmål — jeg beder om tilladelse til at citere „Social-Demokraten“:

„Men hvordan begrænses prisstigningerne? Man kunne sætte ind mod avancerne, indføre maksimalpriser med mere. Hvor meget det er værd, skal jeg ikke komme nærmere ind på, men jeg tror ikke, der er en ærlig politisk chance for, at det kan gennemføres.“

Altså den højtærede statsminister slår ud med hænderne og siger: der er ingen mulighed for at gribe ind mod urimelige priser og avancer i dette land. Nej, naturligvis ikke. Hvis regeringen ikke engang vil gøre forsøget; hvis den ikke, støttet på viljen og indignationen hos det overvældende folkeflertal, vil gøre et alvorligt forsøg på at gribe ind overfor priser og avancer eller skaffe sig fuldmagt dertil, hvis regeringen mener at mangle fuldmagt, ja, så er der formentlig meget lidt at gøre, men så er det regeringens vilje, der er noget i vejen med. Statsministeren siger videre:

„Vi kunne snakke med landbruget om ikke at lade hjemmemarkedsprisen bestemme af verdensmarkedets, men jeg tror dog ikke, at de vil erklære sig villige.“

Altså: vi kunne snakke med landbruget; det er den terminologi, der bruges, men så kommer det:

„Så kunne vi gribe ind mod pristallet . . .“

Altså: vi kan snakke med landbruget, men vi kan gribe ind mod arbejderne; det er de muligheder, statsministeren kan tænke sig.

„Så kunne vi gribe ind mod pristallet.

Ja, men det støtter sig på en aftale mellem arbejdsgivere og arbejdere. Det er en helt skæv diskussion, der er udfoldet på dette punkt.“

Videre siger statsministeren, at den aftale, der er om pristallet, og som bekendt udløber til februar eller marts næste år, må vi respektere.

Til slut sagde statsministeren i sin tale, at han jo har til hensigt at arrangere en rundbordskonference om dette trekant-problem. Hvad skal denne rundbordskon-

ference slyse med, hvilket resultat skal den komme til? Det røbede den højtærede finansminister dagen efter, da han talte i Løgumkloster. Jeg ser mig ikke i stand til at citere den højtærede finansministers tale fra „Social-Demokraten“, for den undertrykte omhyggeligt ordlyden af finansministerens tale, som den i hvert fald havde gennem Ritzaus Bureau, men sørgede for at skaffe sig et privat referat, hvor alt det farlige og stødende var udeladt. Derfor må jeg i dette tilfælde citere fra „Politiken“, hvad der blev udsendt fra Ritzau om finansministerens tale i Løgumkloster — jeg beder om formandens tilladelse til at citere. Der skal ministeren have udtalt:

„Hverken lønmodtagerne eller arbejdsgiverne kan bære hele byrden hver for sig alene. Her må vi ind på det gensidige. I stedet for hele tiden at komme med krav er tiden vel nu inde til, at begge parter kommer med tilbud. Det vil være et eksperiment for begge parter formænd, men det er en vej frem.“

Det er altså regeringens hensigt med rundbordskonferencen, at man skal nå dertil, at begge parter formænd skal komme med tilbud. Jeg ved ikke, om man forestiller sig, at arbejdsgiverforeningens formand skal komme med tilbud om lønforhøjelser, det er jo en noget fantastisk tanke, men bevares, regeringen regner med at have en vis indflydelse på dansk fagbevægelses øverste top, og den må jo have en mening med, hvad den siger om, at nu må man ikke stille krav, nu må man komme med tilbud. Det er den slags, der gør en så betænkkelig. Den rundbordskonference, regeringen øjensynlig sigter efter, skal jo have den samme opgave som det udvalg, det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard stiller forslag om, og regeringens velvilje overfor det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaards forslag kan derfor ikke stemme os så forfærdelig velvilligt.

Jeg vil gerne have lov at slutte disse betragtninger med et par ord om, hvordan fagbevægelsen ser på det problem, det i grunden drejer sig om. Jeg beder den højtærede formand om tilladelse til endnu et citat, i dette tilfælde fra slagteriarbejderforbundets medlemsblad, hvori det siges:

„Det er det private erhvervslivs udøvere, der bestemmer over produktionen